

82 Stemmesedler, og da der skulde vælges 9 Medlemmer, var Forholdstallet altsaa 9. Valgte bleve følgende Medlemmer i følgende Orden: S. M. Hansen, N. Jensen (Aarhus Amts 3die Valgkreds), Th. Orup, Corn. Petersen, Hindenburg, Schjørring, Th. Kruse og Tagd. (S. Madsen havde 8 Stemmer, Winther 1 Stemme, og 1 Stemmeseddel var udtømt, da den kom til Dplæsning.)

Der maatte altsaa foretages Valg paa sædvanlig Maade af 1 Medlem, hvorved der afgaves 64 Stemmesedler, af hvilke imidlertid 2 vare blanke. Der var altsaa i Alt 62 gyldige Stemmesedler; afgjørende Flertal sølgelig 32 Stemmer. Valgt blev S. Madsen med 42 Stemmer. (Jacobsen 19 Stemmer.)

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Afgjørelse af Formandens Forslag til Behandlingsmaaden af: Forslag til Beslutning af Folkethinget om Medsættelse af et Udvalg.

Formanden (Krabbe): Forslaget gaar ud paa, at Sagen undergives eer Behandling, saaledes, at der kan stilles Ændringsforslag til denne.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges Formandens Forslag.

Man gik derefter til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om overordentlig Pension til forhenværende Biskop Hansen.

(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 1009 ff.)

Høgsbro: Thinget vil vist erindre, at da denne Sag forrige Gang var til Forhandling, blev 1ste Behandling temmelig hurtigt afbrudt, for at Sagen kunde blive henvist til et Udvalg. Forjaaviddt man havde haabet, at Overveelsen i dette Udvalg skulde føre til Enighed om en Indstilling, lykkedes det ikke. Meningerne i Udvalget vare meget delte om det Krav, som her kunde være Tale om. Man var vel Alle af den Mening, at et Netskrav forelaa her ikke, men Nogle mente, at der heller ikke kunde være Tale om et Billighedskrav, medens Andre ansaa et saadant for i den Grad at være tilstede, at man burde give Loven tilbagevirkende Kraft fra Biskop Hansens Afskedigelse i December 1864. Disse modstridende Anskuelser tilligemed enkelte Medlemmers langvarige Sygdom eller Fraværelse fra Byen gjorde, at Udvalgets Arbejde først kunde afsluttes et Par Dage før Samlingens Ophør.

Da forenede et Flertal i Udvalget sig om at indstille til Thinget Forslaget, saaledes som det var forelagt af Regjeringen. Jeg havde den Ære at blive valgt til Ordfører, men det var imod mit utrykkelige Ønske. Jeg havde allerede den Gang forskjellige Tvivl om det Rigtige i denne Indstilling, og disse Tvivl ere siden Tid blevne endnu mere forøgede. Jeg søler mig derfor heller ikke nu kaldet til at optræde som Forsvarer for Lovforslaget. Jeg vil kun rette et lille Spørgsmaal til den høiterede Minister, et Spørgsmaal, som allerede var under Overveelse i Udvalget ifjor, nemlig det, om det dog ikke vilde være rettere, naar man gaar ind paa en saadan Pension som denne, at lægge Halvdelen af den beregnede Løn som Biskop paa Ærø til Grund for Pensionens Størrelse, fremfor $\frac{2}{3}$; thi Biskop Hansen sidder endnu i sit Præsteembede, medens han kun var Biskop i 16 Aar, og han vilde saaledes efter Pensionsloven af 5te Januar 1851, som maatte lægges til Grund for dette Forhold, neppe kunne gjøre Regning paa mere end Halvdelen. Men det har jo mindre at sige i dette Forhold, hvor man fra alle Sider er enig om, at det ikke er noget Netskrav, men kun et Billighedskrav, som kan gjøres gjældende.

Solm: Uagtet den Sum, som det her dreier sig om, jo er meget lille, nemlig kun 1,400 Kroner, forekommer det mig, at dette Lovforslag er af en noget forunderlig Befaaenhed, idet man her opfordres til at give Pension til en Mand, som for Diebliffet er preussisk Embedsmand. Dette synes mig at være en noget forunderlig Fremgangsmaade. Det hedder i Motiverne, at en høj Grad af Billighed taler for, „at der i Vighed med, hvad der var tilstaaet de affledigede flestigste Embedsmænd, tillagdes ham en Erstatning for det Tab, han havde lidt“; men det forekommer mig slet ikke, at denne Mand kan stilles i Klasse med de affledigede Embedsmænd. Tillige forekommer det mig, at Billigheden, som fra vor Side kunde fordrres, er bortfalden derved, at Regjeringen allerede for nogle Aar tilbage har tilbudt ham en lignende Sum som den, der her tilbydes; men den vedkommende Embedsmand var ikke fornøjet dermed, han søgte Regjeringen og tabte sin Sag. Nu forekommer det mig som Følge af disse Betragtninger, at hele den Billighed, der ellers kunde være Tale om, fuldstændig maa bortfalde. Jeg ser tillige af Motiverne, at den Grund til at tilstede ham denne, som det hedder, overordentlige Pension — ja, jeg tilstaaar, at det rigtignok ogsaa er en overordentlig Fremgangsmaade, som man er gaaet ud fra — er den, at man synes at være tilbøjelig til fra den preussiske Statskasse ogsaa at ville yde ham en vis Sum. Men der kommer det forunderlige Tilfælde, at en Mand sidder som preussisk Embedsmand, og at man desuagtet fordrer af os, at vi skulle give ham en Pension. Som Sagen staaar